UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

D Ante V

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

quõ Quintil.lib.v.Curti⁹ cognatoꝝ Darij regis tur
bã n.xv. M.hominũ fuiſſe muliebriter prope modũ
cultam luxu/magis ꝙ decoris armis conſpicuã do/
riphori vocabantur.

Dorophorus:latine dona ferens dicit.

Dorylaus:nomen fluuij in Phrygia.

Dorciũ:nomẽ femine diminutiõis ſiue adulatiõis cau
ſa ſic ꝓlatũ:ab Δωρον:q̃ſi dulce ⁊ amabile donũ.

Dorodocche:nomen ꝓpriũ vxoris Icari.

Dos dicitur/cum datur et accipitur. Niſi enim accipe
retur/dos non eſſet.Et datione et acceptione firmat.
Nec poteſt videri datũ id quod nõ ſit acceptum. Et
nõ ſolũ ea que marito ab vxore dant: ſed etiam quic/
quid alicui datũ eſt/ vel a natura vel ab hominibus.
Unde dotes animi dicunt:prudẽtia/iuſticia/fortitu/
do/⁊ hmõi.Et dotes corpis:pulchritudo/robur/ico/
lumitas/⁊ his ſimilia.

Dotale:quod dotẽ ꝑtinet:ſiue qd vulgo dicit ꝑ dotẽ.
Unde dotalia bona/dotales fundi. Plau.i Aſi. Do/
talem ſeruũ Saureã vxor tua adduxit:cui pl⁹ i manu
ſit ꝙ tibi. Idem in mili. Naſce edis dias dotales tu/
as.Li. Nec tibi a me dotalia dona accedent.

Doto tas.dotẽ do. Hiero.in Exo. Dotabit eam:⁊ hõ
habebit eã in vxorẽ.Unde dotatũ hominẽ dicimus:
qui dotẽ habet:et indotatũ/qui dotẽ nõ habet.Plau
tus in Aſin. Ne ſunt atq alie multe in magnis doti/
bus incõmoditates ſumptuſq intolerabiles. Nã q̃
indocata eſt/ea in poteſtate eſt viri. Dotate mactant
⁊ damno ⁊ malo viros.

Doxa latine:maieſtas ⁊ opinio dicit. Unde ⁊ parado
xa:q̃ admiratiõe digna ſunt:⁊ opinionem hoĩm ſupe
rant. Interdũ dicit gloria. Unde Eudoxa vera glo/
ria:vel potius ꝑter opinionẽ.

D Ante R

Drachma:genus ponderis ex.xviij. ſiliquis:id ẽ trib⁹
ſcrupulis cõſtãs.Eſt et genus nũmiſmatis.Unde Iul.
pollux.Drachmon athenis nũmiſma qd etiã bos di
cebat:qr boue ſignatus erat.

Dragma tis. Δραω Το ποιεω ὅθεν Το Δρᾶγμα
οΤι γενεΤαι apud grecos dicitur:quod nos rapinã
ſiue manipulũ dicimus.

Drama atis.ſine c.et ſine g.dicitur vt in ſcenis agi fa
bula ſolet: vbi diuerſe perſone introducunt: et alijs
accedentibus:alijs autẽ diſcedentib⁹ a diuerſis et ad
diuerſos text⁹ narrationis explet/ſicut in Comedijs:
quod genus carminis inquit Hiero.cantari ſolebat.
Unde etiã apud Cantica ſcribit.Ante torũ hui⁹ vir/
ginis frequẽtate nobis dulcia cãtica dramatis.Hinc
Dramaticus ſtilus dicit:qui mixtus nõ eſt:vbi poe/
ta nuſq loquit:vt ſunt Comedie et Tragedie exegy
maticus:in quo ſolus poeta. Mixtus:vbi ꝓmiſcue/
et poeta et perſona.

Draco:genus animalis veneneſi. Plini⁹ libro.viij.ſcri
bit veris draconibus ora parua eſſe/ et admodũ non
dehiſcentia:ſed artas fiſtulas per quas trahunt ſpiri
tus:⁊ linguas exerũt.Apud Indos ⁊ ethiopas dra/
cones ſunt.xx.cubitoꝝ.Dictus draco a Δερκω. Nã
habet aciẽ peracutã.Dracones etiã dicunt a Pli.li.
viij.ex tortuoſitatũ ſimilitudĩe:palmites emeriti:plu
ribuſq annis indurati.

Dracũculus dimi.ſignificat paruũ draconẽ.

Dracena cũ diphthõgo: draconis femina:q̃ ⁊ draca q̃/
q dici poteſt.

Dracontiũ:herba.

Drãgiana ꝓuincia in Aſia maiori. Quã Ptol. ab oc/
caſu et ſeptentrione Aria et bagao monte terminari
ait ab oriente Arachoſia.

Draucns:vide in dictione Pathicus.

Drepanũ pe.cor.ꝓmõtoriũ ſiue vrbs a curuoſitate in
ſtar falc.Δρεπανος enĩ falx dicit. Nõ lõge abeſt ab
Erice mõte trãs lilybeũ. Uel ab eo ꝙ ſaturn⁹ ampu
tatis virilib⁹ paternis illuc falcẽ ꝓiecit. Oui.li.de fa/
ſtis.Quiq loc⁹ curue noĩa falcis habet.

Dryades:nymphe ſiluarũ ab arborib⁹. Nã apud gre/
cos Δρυς ois arbor dicebat:q̃uis poſtea ꝓ quercu
vſurpata ſit. He enĩ ſiluas habitare dicunt.

Dryas:nomẽ ꝓpriũ viri Theſſali amici Neſtoris.

Dryopes:ꝓpli epirotici. De quib⁹ Uirg.lib.iiij.Creteſ
q dryopeſq fremũt pictiq agathyrſi.

Dryide:dicti ſunt quidã galloꝝ religioſi et ſapientes
a quercubus. Pli.lib.xvj. Nihil habent dryide. Ita
enĩ galli ſuos appellãt magos.Sue.Dryidaꝝ religi
onẽ apud gallos dire immanitatis tantũ ciuibus ſub
auguſto interdictã Claudius imperator quint⁹ peni/
tus aboleuit.Suidas.Δρυιδαι παρα γαλαΤαις
οιφιλοσοφοι και σεμνόθεοι.

Drylon:fluuius dalmatie:qui per mediam myſiã per/
gens/in Danubiũ influit.

Dromos latine curſus.Et accipit nõ ſolũ ꝓ actu currẽ
di/ſed etiã ꝓ loco vbi currit/Sue.in Nero. Elephã
to ſupſedẽs peragratũ dromoꝝ decucurrit.

Dromedarius:aĩal a currẽdi velocitate dictũ.

D Ante V

Dubius dicit q̃ duas vias habeat:⁊ vtrã eligat neſci/
ens:ſicut ambiguũ/qd in ambas agi ꝑtes poſſit. Ci.
lib.j.ad Heren. Dubiũ genus eſt/cũ habet in ſe cau
ſã ⁊ honeſtatis ⁊ turpitudinis partẽ.

Dubio as.in dubio ſum. Plau. Dubiat quid agat.

Dubito tas.idẽ quod dubio: Cui⁹ compoſita ſunt Ad
dubito:quod eſt etiã vel ad aliquid dubito. Li.lib.ij.
Proditoribus extemplo in vincula cõiectis delega/
tus paululũ addubitatũ eſt.Cic.Cecine. Habes au/
guriũ meũ:quo ſi quid addubitarẽ:nõ potius vterer
ꝙ illa cõſolatione.Subdubito:paꝝ dubito. Idẽ Ce/
lio. Nec eo pluribus ſcripſi/ꝙ mihi ſignificabant lit
tere tue ſubdubitare qua eſſem erga illum volũtate.
A dubio fiunt Dubitatio ⁊ dubietas. Aduerbia du
bitanter/qd eſt a dubitãs:⁊ dubitatim a dubitat⁹.Ce
cil. Imperator clamat de medio: vt velites a ſiniſtro
cornu remoueãt:⁊ gallis nõ dubitãter immittãt. Si
ſcen. Qd hoſtẽ nõ dubitatim cũ pluteis ⁊ ſcalis iter
facere cernebat.

Duco cis.xi.tum.proprie ducimus volentes:trahim⁹
inuitos.Seneca. Fata volentẽ ducũt:nolentem tra/
hunt.Quãdoq ducere ſignificat reſpicere/iudicare/
exiſtimare.Cic.Ego ſi mei cõmodi rationẽ ducerẽ:tẽ
mecũ eſſe maxime vellẽ. Uirgil.lib.x. Tanton me cri
mine dignum duxiſti. Quandoq [illegible]/allicere/et
delectatione quadã demulcere. [illegible] ce.in ver.ac.ij.Si
quis honore aut gloria ducit. Q[illegible]q voluere/pertra
ctare, Uirgil.libro.vj.Sic equid[illegible] ducebã aio:rebar
q futuꝝ.Qñq nudare/educere. Idem libro.xij. Ille
tamen clypeo obiecto cõuerſus in hoſtẽ Ibat: et au/
xiliũ ducto mucrone petebat. Qñq cõtrahere. Idẽ.
Aſtrũ quo ſegetes gauderẽt frugibus:et quo Duce/
ret apricis in collib⁹ vua colorẽ. Qñq agere ſeu pa/
ti. Idem. Nate dea potes hoc ſub caſu ducere ſom/
nos. Quandoq ſtruere/ erigere. Idẽ. Pars ducere
muros/moliriq arcẽ. Qñq auertere ſiue cõtrahere.
Mar. Qui ducis vultus ⁊ nõ legis iſta libẽter. Qñ/
q in longũ ꝓtrahere. Cic.ad Ceſarẽ iuniorẽ libro.j.
Ne res duceret:fecim⁹ vt Hercules antiari⁹ in aliũ
locũ trãſferret. Qñq dimittere/deſcẽdere. Plau.in
Aul. Ubi ille abit/ego me duco ab arbore. Quãdo/
q gerere. Uirg.lib.viij. Hi bellũ aſſidue ducunt cũ
gẽte latina. Qñq ad ſepulturã efferre. Perſi⁹. Ne/
rio iã tertia ducit vxor. Quandoq ad ſupplicium du/
cere: vt apud Curtium ait Hermolaus ad Alexan/

drum. Nos duci iube. Dicit̃ ⁊ de re obſcena. Plau. Si tenetis/ducite ne diſrũpamini. Hinc etiã ductor ꝓ vibratore ⁊ lumboꝝ ad concinniorẽ venerem pręſtandã quaſſore. Huiꝰ verbi cõpoſita ſunt: Abduco/adduco: quę ſunt contraria. Conduco/circũduco/deduco/diduco/educo/induco/introduco/obduco/perduco/produco/reduco/ſeduco/ ſubduco/ ſuperduco/ et traduco.

Ducto aſ. ſępe duco: aut huc illucqꝫ duco/guberno. Saluſ. Huc accedebat/ꝙ. L. Sylla exercitũ quẽ i Aſia ductauerat ꝗ ſibi fidũ faceret ꝯtra morẽ maioꝝ: luxurioſe nimiſqꝫ liberaliter habuerat. Plau. i Cap. Me vt libitũ eſt ductauit dolis. Ductare etiã apd̓ Plau. eſt ſcortũ cõducere: ꝗ pudendã eſſe vocem oſtẽdit dicẽs: Errabo potiꝰ ꝙ ꝗs me ductet. Et Quin. ait. Ductare exercitũ nõ ſine rubore dici.

Ductito as. ſępe circũduco. Terẽ. in Adel. Tu intẽ cas reſtim ductitãs ſaltabis.

Duco as. guberno. Var. Ab eo ꝙ ſit ducare ꝗ eſt dux aut ductor: ꝗ ita inducit vt doceat: pe. cor.

Ducatꝰus. ipſa ducandi actio: vt eſt illud. Si cęcus cęco ducatũ pręſtet/ambo in foueã cadũt. Et ducatꝰ dicit̃ regio cui dux dominat̃: vel etiã ipſa ducis dignitas/ꝓfectura ⁊ imperiũ. Iul. Capi. Petenti ſignũ ꝑma die tribuno dedit militi munꝰ exprobrãs vtiqꝫ ſegnitiẽ tempoꝝ ſuperioꝝ: qd̓ quidẽ etiã ante in omnibus ducatibꝰ dederat. Scribit Lãprid. Heliogabalũ prępoſituras et ducatꝰ et officia palatina vendidiſſe. Hoc nomen peculiariter datũ eſt Spoletanę vrbi: cuius regio Vmbria dicit̃ ab auctoribꝰ. Cuiꝰ fines a fonte Tyberis vſqꝫ ad Anienis fluuij ſiniſtrã ripã: vbi videlicet Anio tyberim illabit̃ ducatus: vti ẽ aureus nũmus ducalis.

Ductus tus. ipſa ductio. Vnde Aquęductus: aquarum deductio.

Duces dicti ſunt qui alios ducunt. Vnde ⁊ ducẽ belli dicimꝰ ⁊ ducẽ gregis. Ductor ⁊ ductrix: noia ꝟbalia. Virgꝰ. Ductores danaũ.

Ductarius a. um. vñ ductariꝰ funis dictꝰ eſt: qui ꝑ orbiculos trocleę traijcit̃.

Ductile pe. cor. qd̓ facile ducit̃ attenuat̃qꝫ. Vñ ęs ductile: qd̓ malleis obſequit̃ attenuat̃qꝫ i laminas. Ductilis ſcena dicebat̃: cũ tractꝰ tabulatis hac atqꝫ illac ſpecies picturę interior videbatur.

Ductim aduerbiũ: ſignificat cũ mora.

Dudũ: quaſi diu: dũ eandẽ vim habet quã iamdudum: ita vt quãdoqꝫ diẽ non tranſcendat: vt dudũ intraui: dudũ te expecto. i. hora eſt vel duę vel tres exquo intraui/⁊ exquo te expecto. Quãdoqꝫ etiã tranſcendit diẽ. Pli. lib. iiij. Fabri qui dudũ aſſueti apud penos. Et li. xviij. Nam dudũ ex eadẽ Hiſpania ꝣoeliten venit in Italiã plagis vtiliſſimũ.

Duellũ: bellũ quod duabus partibꝰ de victoria cõtendentibus dimicat̃: nõ tm̃ duoꝝ: vt quidã exiſtimauerunt/ſed multoꝝ ⁊ ipſoꝝ exercituũ. Alioquin non diceret̃ a Plauto duellũ inter Thebanos ⁊ Thelebo os. Et ab Horacio. Gratia barbarie lento colliſa duello. Hinc Perduellis ⁊ perduellio.

Duello as. bello. Vnde Duellator: ꝗ duellũ peragit. Plau. in Cap. Domi belliqꝫ duellatores optimi.

Duillus: nomẽ ciuis romani: ꝗ ꝑmꝰ Romę nauali certamine triumphauit. Is iã ſenex ⁊ trementi corꝑe in quodã iurgio audiuit exprobrari ſibi os fetidũ: et triſtis ſe domũ cõtulit. Cũqꝫ vxori queſtꝰ eſſet: quare nũ ꝙ ſe monuiſſet/vt huic vitio mederet̃. Feciſſem inq̇t illa/niſi putaſſem omibꝰ viris ſic os olere.

Dulce: ſuaue: quod quidã a Delicio deducũt: ꝙ dulcia maxime alliciãt. Eius cõpoſita ſunt Prędulce: valde dulce. Subdulce: aliquãtulũ dulce. Dulciloquus pe. cor. dulciter loquẽs. Dulciflꝰ: dulciter fluens. Dulciſonus pe. corre. dulciter ſonans.

Dulcidulus a. um. diminutiuũ eſt.

Dulcedo/dulcitas/dulcitudo ⁊ dulcor: in eodem ſenſu accipiunt̃. Pli. Cõtracta dulcorẽ amittit. Neuꝰ. O ſuauis linguę ſonitꝰ. O dulcitas aię. Actius. Tanta hinc in corda dulcitudo inuaſit.

Dulciarius panis: qui conficit̃ ex ꝣucchąro et nucibus pyneis vel amygdalis ad ientacula: vt eſt qui vulgo dicit̃ Marçapanus: piſtor dulciarius: ꝗ panes ⁊ mellita cõcinnat ędulia: de quo Marti: Mille tibi dulces operũ manus iſta figuras Extruit: huic vni parca laborat apis: Lãpr. de Heliogabalo. Dulciarios habuit ꝗ de dulcibꝰ exhiberent quęcũqꝫ coq̇ de diuerſis ędulibꝰ exhibuiſſent. Vbi dulciarius ſignificat ſimpliciter cõcinnatorẽ ęduliũ mellitoꝝ/⁊ operis piſtorij dulcedine cõditi.

Dulceo ces. cui. A quo dulceſco is. dulcis fio. Cice. in Ca. Primo vua eſt ꝑacerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit. Huiꝰ cõpoſitũ eſt obdulceſco: qd̓ eſt i totũ dulcis fio. Augꝰ lib. vij. cõfeſ. Nã ſi ꝑmo ſctis tuis litteris informatꝰ eſſem: ⁊ in eaꝝ familiaritate obdulcuiſſes mihi: ⁊ poſt i illa volumina incidiſſem: forſitan abripuiſſent me a ſolidamẽto pietatis.

Dulco as. dulce facio. Sidoniꝰ Apul. ad Agricolam. Pareo libens laudaturꝰ vitę tã dulcatę ſollicituꝰ ingenuitatem. Hinc Edulco cas. qd̓ eſt valde dulco. Ca. Martius. Quapropter edulcare cõuenit vitã: curaſqꝫ acerbas ſenſim gubernare.

Dulcacidũ penul. corre. dicitur id quod dulciſſimis rebus eſt illitum.

Dulia cũ accentu in pen. latine hominis ſeruitus dicit̃: δουλοσ ſeruitꝰ: δουλη ancilla: δουλικοσ ſeruilis. Hinc fit cõpoſitũ hyperdulia.

Dulichiũ: inſula in Maliacho mari: ſeu (vt ꝗdã aiũt) Ionio vna Echinadũ corintho ꝓxima: ante Leucada: in qua regnauit Vliſſes. Inde fit Dulichiꝰ a. um. Proper. Aut cũ dulichias pallas ſpaciat̃ ad aras.

Dum aduerbiũ temporale eſt: ⁊ modo ꝓ quando ponitur: vt Dũ dormis fures domũ intrãt. Mõ ꝓ donec. Saſ. Poſtremo neqꝫ ſumptui neqꝫ moleſtię ſuę parcere: dũ illos obnoxios fidoſqꝫ ſibi faceret: id eſt donec vel vt. Modo ꝓ poſtqꝫ: cũ coniũgit̃ ꝑterito ſubiunctiui. Mar. Audieris dũ grãde ſophos: id ẽ poſt ꝙ audieris. Et poſita poſt nec vel nõ vel haud/ſemꝑ aduerbiũ tẽporis eſt: vt needum/ nondũ/ hauddũ: ꝓ nõ adhuc. Eſt etiam coniũctio: ⁊ ſignificat mõ pourche. Saſ. Neqꝫ id quibꝰ modis aſſequeret̃ dũ ſibi regnum pararet/quicqꝫ penſi habebat. Aliqñ dum mõ domẽte che. Hiero. Dũ ꝑſecutionis finẽ ꝑſtolat̃: neceſſitatẽ in voluntatẽ vertit. Ponit̃ nõnunqꝫ ꝓ expletiua. Ter. Ades dũ paucis te volo. Cõponit̃ cũ quis: vt quidũ. Cũ age: vt Agedum. Cũ modo: vt dũmodo/⁊ Taxat/vt Dumtaxat.

Dũtaxat componit̃ ex dum aduerbio/et taxo as. ꝓ ęſtimo. Et nõ recipit/ſed etiã. Ci. ꝓ deiotaro. Qd̓ ipſum et ſi iniquũ eſt in tuo dũtaxat periculo. Solum ꝟo ⁊ tm̃ ⁊ modo recipiunt.

Dumus generis maſcu. dicit̃ ois ſpina. A quo dumoſus a. um. frõdoſus/ſpinoſus/vepribꝰ plenꝰ. Virgil. Dumoſa pẽdere ꝓcul de rupe videbo. Dumetũ: locꝰ vbi ſunt dumi. Antiq̇ dumetoſũ locũ dicebant ꝓ dumoſo. Et ꝗ nos dumeta/appellabãt dumetica.

Duo is. dui dutũ: ſignificat do. Plau. i Cap. At ob eam rẽ mihi libellum ꝓ eo argẽti ne duis.

Duo et ambo: ſicuti docet Priſcia. genitiuos et actõs ſm̃ ſecundã declinationẽ proferunt duoꝝ amborum duos ambos: qꝫuis in neutro differẽtię cauſa duũ ſoleat dici: vt duum/miliũ amphorarũ. Necnõ et accuſatiuus maſculinorũ eſt quãdoqꝫ ſimilis nominatiuo: ꝓfertur in neutro more gręco. Hora. Duo ſi diſ-

coꝛdia veret inertes. Uirg. Si duo p̃terea tales idea
tuliſſet terra viros. i. duos. A duo fit duodecim: a q̃
duodecimꝰ ⁊ duodenꝰ/duodenarius/duodeuiginti/⁊
hmōi/ducēti/ducētenꝰ/ duodecies/duodeuicies/du/
cēties/duodeuigeſimus/ducēteſimus.

Duplaris numerꝰ dicit̃: in q̃ minoꝛ bis numerat̃. Du/
plares ſiue duplarij toꝛquati dicebant̃ milites q̃ i le/
giōe romana ob v̄tutē duplas ꝯſeq̄bant̃ annonas: ſi
cut ſimplares: quibꝰ vna ⁊ ſemis annona dabat̃.

Duplex q̄nq̄ ſignificat duo. Uirgilius. Duplices ten/
dens ad ſidera palmas. Cice. lib. iiij. ad Heren. Du/
plices ſilitudines eſſe debēt. Q̄nq̄ latū. Uir. Dupli
ci aptant̃ dentalia doꝛſo. Duplices tm̃ numero plu/
rali ⁊ genere maſ. tabellarū genus eſt in quibꝰ litterę
ſcribi ſolebāt. Quę quidē aliq̄n etiā triplices erāt in
quibus res amatoꝛię ſcribebant̃. Mar. Tunc tripli/
ces noſtros nō vilia dona putabis. Cū ſe venturam
ſcribet amica tibi. Sic duplices/triplices/quadrupli
ces ⁊ quintuplices poꝛticꝰ dicunt̃/i quibꝰ oꝛdines co/
lumnaꝝ duplicati/triplicati/q̄druplicati ⁊ q̄ncuplica/
ti ſunt. Uict. li. v. In duplici palęſtraꝝ poꝛticu collo
canda eſſe cōplura mēbꝛa ſcribit.

Duplico as. duplicem facio/gemino. Hiero. Duplica
uit annonā. Interdū Augere. Sal. Et maurꝰ victus
duplicauerat bellū. Uir. Et ſol creſcētes decedēs du
plicat vmbꝛas. Hinc Cōduplico ⁊ Reduplico.

Duram quidam putant eſſe nomen fluuij: iuxta quē gy
gantes turrē Babel fecerunt. Alij volunt eſſe cam/
pū. Unde apud Danielē. In campo Duram ſtatuit
Nabuchodonoſoꝛ ſtatuā.

Duria ſiue durias: nomen fluuij Ualentię pꝛoximi: vt
ſcribit Pompo. Hunc Saluſt. vocat Turiā lib. iiij.
hiſt. Inter leua męniū dextrū flumen Turia: qđ Ua/
lētiā paruo interuallo p̃terfluit. Clau. Floꝛibus et ro
ſeis foꝛmoſus turia ripis. Grāmatici foꝛmoſum le/
gerent: ꝙ vnum amniū Turia neutro genere pꝛofer/
ri putent. Aug. Priſcianoq̄ auctoꝛibus. Ptol. hac
parte Turulim vocat amnē. Eſt in Luſitania q̄q̄ du
rius. Quē Strabo duriam: multi Doꝛiā appellant.
Sirius Duriū ait em̄. Hinc certant pactole tibi du/
riuſq̄ taguſq̄.

Duro as. durum facio/firmo/ſolido. Colu. libꝛo ſepti/
mo. Annicula mula recte a matre repellitur: ⁊ amo/
ta mōtibus/aut feris locis paſcit̃ vt vngulas duret:
ſitq̄ poſtea lōgis itineribus habil̃. Per tranſlationē
Quinti. lib. j. Multa linguę vitia niſi p̄mis annis in
emēdabili in poſterū pꝛauitate durantur. Et durare
eſt tolerare. Uirgilius. Durate: ⁊ voſmet rebus ſer/
uate ſecundis. In qua ſignificatione quādoq̄ contra
naturā iūgit̃ accuſatiuis/maxime apud poetas. Ho
ra. lib. j. Car. Uix durare carinę poſſunt imperioſius
ęquoꝛ. Nā ſicut dicimus clamare hominē: id eſt cum
clamoꝛe vocare: ſic durare ęquoꝛ: id eſt p duriciē fer/
re. Itē Durare: perſiſtere/pſeuerare. Plau. in Am.
Durare nequeo in ędibus: ita me pbꝛi dedecoꝛis a vi
ro ſ argutā meo. Huiꝰ cōpoſita ſunt Eduro: valde du/
rū facio: et quaſi ad laboꝛē aſſuefacio. Colu. Quare
docendus/et a puericia ruſticis operibus edurādus
futurus villicus. Induro: vt Indurabo coꝛ Phara/
onis. Obduro. vt eſt apud Deutero. Nō obdurabis
coꝛ tuū. Quę fere idē cū ſimplici ſignificant. Pꝛędu/
ro: cito duro. Col. Uerū eſt in opere difficilioꝛ/ꝙ ne/
q̄ humentē fodere poſſis: ꝙ ſi glutinoſiſſima nec ni/
miū ſicca: quia nimiū pꝛędurat̃. Perduro: valde vel
ad finē duro. Idē lib. viij. Eſt etiā nō ingrati ſapoꝛis
iniuria perduratus. Terē. in Hecy. Sancte adiurat
nō poſſe apđ nos pamphilo ſe abſente pdurare. Re/
duro: qđ eſt aperio: cōtra id qđ dicit̃: Obduro vt in/
quit No. Et oīa habent pe. pꝛo.

Dureo res: durui: durus ſum. A quo Dureſco: durus
fio. Col. libꝛo. ix. Plumulę ſub cauda clunibus detra
hendę: ne ſtercoꝛe coinquinatę dureſcant. Lucanꝰ ta/
men. Totoſq̄ induruit artus: ab indureo in eadē ſi/
gnificatione qua induro pꝛotuliſſe videtur. Sed hu/
iuſmodi pꝛęterita raro a Dureo compoſitis reperi/
untur: ſępe autē ab his quę a Dureſco ſunt: Indure/
ſco. Uirg. libꝛo. iij. Geoꝛg. Styriaq̄ impexis indu
ruit hoꝛrida barbis: id eſt valde dura: ſiue in ſe dura
facta eſt. Col. libꝛo. ij. Iuſta em̄ fieri nequeunt: cū in/
durueritager. Obdureſco: vndiq̄ durus fio. Cicero
M. Celio. Magno doloꝛe me affeciſſent litterę tuę
niſi et ratio ipſa depuliſſet omnes moleſtias: et diu/
turna deſperatione rerū obduruiſſet animus. Per/
dureſco: valde durus fio. Col. lib. vij. Uex neq̄ ante
tertiū/neq̄ poſt quintū annū iuuencos domare pla/
cet: cū illa ętas adhuc tenera eſt: hęc iā pꝛęduruit: id ē
nimis dura facta eſt.

Durus a. um. quod eſt ſolidū ac firmū: et firmitate na/
turę coꝛruptionē ſui nō facile admittit. Cuius contra
riū eſt molle: in quo eſt natura luxurioſioꝛ: nec ad cō/
traria repellenda ſufficiēs. Uirg. Sed duris genu/
it te cautibꝰ hoꝛrēs Caucaſus. Per trāſlationē capit̃
modo ꝓ patiente ac tolerante laboꝝ. Idem. Scipia/
das duros bello. Et Gens dura ⁊ aſpera cultu. Mō
ꝓ aſpero et nocente. Idē. Aut durū tinęę genꝰ. Mō
pꝛo crudeli: qm̄ nulla humanitate molleſcit: vt apud
eundē. Quid iuuenis magnū: cui verſat i oſſibꝰ ignē
Durus amoꝛ:

Dure et duriter aduerbia ſic inter ſe differunt ſm Do/
natū: ꝙ duriter ſit ſine ſenſu laboꝛis. Dure: crudelit̃.
Illud ad laboꝛē/hoc ad ſeuitiā refert̃. Sed dure i al/
terum: duriter in nos aliquid facimus. Terē. in An.
Primū hęc pudice vitā parce ac duriter agebat: la/
na ⁊ tela victū quęritans.

Duricia ⁊ duricies: ęque dicunt̃ de firmitate/aſperita/
te crudelitateq̄. Cice. in Cato. Quanta in altero co/
mitas/in altero duricies.

Durabile: qđ durare poteſt. Oui. Qđ caret alterna re
quie durabile nō eſt.

Duramē ⁊ duramētū: bꝛachiū vitis. Col. libꝛo. v. Sed
vt caput trūci pedali fere ſpacio ſit inferiꝰ iugo: qua/
terniſq̄ bꝛachijs q̃ duramenta quidā vocāt: diuidat̃ i
totidē ptes: alio nomine duramina nuncupant̃. Idē.
Conſiderandū erit cuiꝰ longitudinis ſint duramina/
quę excedant pꝛędictā menſurā.

Duracinę vuę dicunt̃ quę duram et firmā coꝛticem ha/
bent: a duricie/vel a duris acinis. Auguſtꝰ in epiſto/
lis. Dū lectica ex regia redeo: panis vnciā cū paucis
acinis vuę duracinę comedi.

Duracina perſica dicunt̃/quoꝛum coꝛpus ligno adhę/
ret/auelliq̄ nequit. Plinius libꝛo. v. Sed perſicoꝝ
palma duracinis.

Duricoꝛia dicunt̃: q̃ ſunt duri coꝛij. Unde ficꝰ durico/
rię: quę habent durā coꝛticē.

D Ante y

Dyas: latine dualitas: Δυο duo.

Dynaſtia: vis potentatus: Dynaſtes: dominus regni
potens: optimas: αποτου Δυνασθαι: vt hi q̃ ma/
giſtratus gerunt/et iudicijs pręſunt. Scribit Stra/
bo reges Dynaſtas vocari/ꝓpterea ꝙ plurimū poſ/
ſunt pollentq̄: ⁊ populos quo velint: aut vi/aut per/
ſuaſione perducant. Cice. ad Atticū. Erit nebulo iſte
cū iſtis dynaſtis in gratia.

Dyrrachiū: fuit ciuitas in Epyro: quę pꝛius Epida/
mus vocabatur. De qua Luca. i pꝛincipio. Dyrrha/
chij rapiendas tendit ad arces. Dicta dyrrhachiū a
nomine dyrrachij: qui poꝛtū vꝛbi adiecit. Uide in di/
ctione Epidamnum.

Dys pꝛępoſitio gręca: quę in compoſitione malā vel

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN